МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Запорізький національний університет
Бердянський державний педагогічний університет

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ: ЛІНГВІСТИКА ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Міжвузівський збірник наукових статей

Випуск V

Частина 1

УДК 81'243+82.091
ББК 81.2я73
А43

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації (серія КВ №12514–1398 Р), видане Міністерством юстиції 27.04.2007 р.

Збірник включений до переліку наукових видань за дозволом ВАК України (Бюлетень ВАК України. – 2008. – № 8. – С. 21)

Редакційна колегія:

Алексєєв А.Я. – доктор філологічних наук, професор (Дніпропетровськ); **Домащенко О.В.** – доктор філологічних наук, професор (Бердянськ), ***відповідальний секретар***; **Зарва В.А.** – доктор філологічних наук, професор (Бердянськ), ***відповідальний редактор***; **Зацний Ю.А.** – доктор філологічних наук, професор (Запоріжжя); **Зубова Н.С.** – кандидат філологічних наук, доцент (Бердянськ); **Єнікєєва С.М.** – кандидат філологічних наук, доцент (Запоріжжя); **Кочерган М.П.** – доктор філологічних наук, професор (Бердянськ); **Кочерган Ю.Ф.** – доктор філологічних наук, професор (Бердянськ); **Манакін В.М.** – доктор філологічних наук, професор (Запоріжжя), ***заступник відповідального редактора***; **Морошкіна Г.Ф.** – кандидат філологічних наук, доцент (Запоріжжя); **Погребна В.Л.** – доктор філологічних наук, професор (Запоріжжя), ***заступник відповідального редактора***; **Сердюк А.М.** – кандидат філологічних наук, доцент (Бердянськ); **Тихомиров В.М.** – доктор філологічних наук, професор (Запоріжжя); **Харлан О.Д.** – доктор філологічних наук, професор (Бердянськ); **Цанов С.М.** – кандидат філологічних наук, доцент (Шумен, Республіка Болгарія); **Шаргай І.Є.** – кандидат філологічних наук, доцент (Запоріжжя).

Друкується за рішенням ученої ради
Інституту філології
Бердянського державного педагогічного університету
(протокол №8 від 30.03.2010 р.)

А 43 **Актуальні проблеми іноземної філології:** Лінгвістика та літературознавство : міжвуз. зб. наук. ст. / відп. ред. В. А. Зарва. – Бердянськ : БДПУ, 2010. – Вип. V. – Ч. 1. – 259 с.

У збірнику вміщено наукові статті, присвячені актуальним проблемам мовознавчої та літературознавчої науки. Розглянуто теоретичні питання мовознавства, зокрема концептосфери мови, лексики, фразеології, граматики. Висвітлено сучасні досягнення з теорії літератури, зарубіжної літератури та літературної компаративістики.

До збірника увійшли матеріали Всеукраїнської наукової конференції «Мова та лінгвокультурна комунікація» (Бердянськ, 2009 рік).

УДК 81'243+82.091
ББК 81.2я73

За зміст статей і правильність цитування відповідальність несе автор.

© Бердянський державний педагогічний університет, 2010
© Автори статей, 2010

ЗМІСТ

ТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ МОВОЗНАВСТВА

Золенько А.С. (Луганськ). До питання про предмет загального мовознавства. 5
Балабан О.О. (Маріуполь). Дискурс-теорії і дискурс-аналіз: історія та перспективи. 13
Халабузар О.А. (Бердянськ). Особливості комп'ютерного дискурсу. 21
Шауерман О.А. (Бердянськ). Комп'ютерний сленг: питання узуальності емотиконів. 28
Карлова Т.Є. (Донецьк). Лексичне значення: досвід концептуального аналізу. 36
Холодова Н.В. (Слов'янськ). Трактування понять аглютинації та аглютинативного типу мов у лінгвістиці XIX–XX ст. 45
Глущенко В.А., Піскунов О.В. (Слов'янськ). Лінгвістична реконструкція у працях учених Московської школи. 53
Хаджикова Н.Г. (Запорожье). Консенсус: философские основы лингвистического анализа (на материале английского языка). 65
Мостова Т.С. (Кам'янець-Подільський). Рівень метафорики в постмодерністському художньому дискурсі: іллокутивність і таксономія. 72
Шовченко О.І. (Запоріжжя). Телеологічні чинники імовірнісної актуалізації смислу у сучасному англомовному дискурсі: теоретичний аспект. 80
Глущенко В.А., Марченко О.Ю. (Слов'янськ). Фонемні й звукові ланцюги та дистрибуція фонем. 88
Дяговец И.И. (Донецк). По страницам "Топонимии приазовских греков" профессора Е.С. Отина (Донецк, 2002). 94

КОНЦЕПТОСФЕРА МОВИ

Попова А.О. (Бердянськ). Функціональна семантика концепту *вода* у латинській мові. 97
Тараненко О.Г. (Луганськ). Взаємодія емотивних та денотативних сем у складі "knowledge" як семного компоненту концепту "мудрість" (на матеріалі британських казок). 103
Хохель Д.Ю. (Кам'янець-Подільський). Когнітивно-семантичні особливості концепту *життя* у британському ментальному просторі (на матеріалі романів Дж. Ролінг). 112
Калінічонко В.І. (Кіровоград). Інтерпретаційні поля концептів "успіх"/"success" в українській та американській мовній свідомості за результатами психолінгвістичного експерименту. 120
Балабан О.О. (Маріуполь). Дискурс-теорії і дискурс-аналіз: історія та перспективи. 135
Сушко С.А. (Краматорськ). Нові риси психологізму в сучасній англійській прозі. 143
Бінусова В.В. (Бердянськ). Типи формально-семантичних модифікацій англомовних запозичень на -ing у різносистемних мовах. 152

ДОСЛІДЖЕННЯ ГРАМАТИКИ

Альошина І.Г. (Донецьк). Проблеми дослідження словотвірних гнізд у романських мовах (діахронічний аспект). 162
Богдан В.В. (Бердянськ). Функціонально-комунікативні особливості приєднувальних конструкцій. 169
Леміш Н.Є. (Бердянськ). Етимологія англійських причинових сполучників. 177
Ступак І.В. (Донецьк). Девербальні каузативні дієслова в німецькій та українській мовах. 185
Цівун Н.М. (Київ). Період у системі одиниць тексту. 193

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Домащенко А.В. (Бердянск). Поэтическое искусство. 202
Бумбур Ю.М. (Маріуполь). Рефлексія автора та читача: герменевтичний аспект. 215
Зимомря І.М. (Тернопіль). Достосованість змістового коду та його інтерпретація у тексті (на матеріалі малої прози Томаса Бернгарда). 221
Філоненко С.О. (Тернопіль). "Може, зведемо всю біологію до метеликів?" Легітимізація масової літератури як об'єкта наукових студій. 227
Анісімова Н.П. (Київ). Поетичне покоління 80-х років XX ст. у системі пізнього українського модернізму: проблема літературознавчої рецепції. 233
Мельнікова Ю.О. (Бердянськ). Романічне переосмислення християнських текстів (на матеріалі роману Наталени Королеви "Quid est Veritas?"). 245

РЕЦЕНЗІЇ

Циховська Е.Д. (Київ). Усе пізнається в порівнянні. Рецензія на монографію Галини Александрової "Помежів'я (українське порівняльне літературознавство кінця XIX – першої третини XX століття)" (К. : ВПЦ "Київський університет", 2009. – 416 с.) 253

Аннотация

Данная статья посвящена одной из самых актуальных проблем современной филологии – взаимоотношениям в триаде "автор – текст – читатель". Рассматриваются формы рефлексии автора как субъекта эстетической деятельности и читателя. Взаимоотношения автора и читателя рассматриваются с точки зрения филологической герменевтики.

Ключевые слова: герменевтика, автор, читатель, рефлексия.

Summary

The given article is devoted to one of the most actual problems of contemporary philology – that of the interrelations in the triad "the author – the text – the reader". The forms of Author's and Reader's reflection are considered. The relations of the author and the reader are treated within the framework of philological hermeneutics.

Keywords: hermeneutics, author, reader, reflection.

УДК 811.112.2–3

Зимомря І.М.,
докторант,
Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка

ДОСТОСОВАНІСТЬ ЗМІСТОВОГО КОДУ ТА ЙОГО ІНТЕРПРЕТАЦІЯ У ТЕКСТІ (НА МАТЕРІАЛІ МАЛОЇ ПРОЗИ ТОМАСА БЕРНГАРДА)

Творчість видатного австрійського письменника Томаса Бернгарда (1931–1989) гранично живилася особисто пережитим і пізнаним. А це й визначило мотиви, ідеї та образи його прози. Бернгардова авторська свідомість містила у собі болісні особисті дитячі спомини, трагічні враження від воєнних лихоліть, важкі повоєнні часи, травматичні досвідчення за умов лікування важкої хвороби. При цьому помітною є динаміка від замаскованого автобіографізму в ранніх творах до відкритих рефлексій та суб'єктивних характеристик обставин у прозових зразках пізнього періоду. Однак, ведучи мову про автобіографічність, зокрема, малої прози Т. Бернгарда, не можна завжди отожнювати постать автора та його героя. Ідеться радше про свідоме прокладання шляху до самоідентифікації між простором власного життєпису та культурним контекстом доби. Іншими словами, автор постає як суб'єктом, так і об'єктом зображення [2, 425]. Як наслідок, письменник, максимально обстоюючи автентичність оповіді, вибудовує естетично іншу, тобто художню дійсність.

Детальний аналіз малої прози Т. Бернгарда дозволяє виокремити низку визначальних ознак її автобіографічності. Зримим є домінування наратії від першої особи. Переважно – це герой-інтроверт, який постає носієм незреалізованих творчих амбіцій (прозові зразки "Культерер" ("Der Kulterer", 1962), "На Ортлері" ("Am Ortler", 1971), "Так" ("Ja", 1978), "Бетон" ("Beton", 1982). Цілком очевидно, що своє основне завдання письменник вбачав у тому, щоб відтворити тему мистецтва як внутрішню напруженість стосунків між "Я-особою" та культурно-суспільними реаліями. Цю тему він розвиває, зокрема, в ранніх оповіданнях "Італієць" ("Der Italiener", 1963), "Чи це

комедія? Чи це трагедія?" ("Ist es eine Komödie? Ist es eine Tragödie", 1907) ознакою світу, в якому живуть його герої, постає відсутність розуміння *інакшого* до культури, мистецтва, науки. До того ж, наскрізним є дитячих вражень персонажів. Цим автор доповнює психологічну картину духовного світу. Ще один посутній сигнал автобіографічності його малої впровадження у текстову структуру новочасних реалій та автентичних якими він був особисто знайомий. Характерні також переміщення образів з одного твору в інший, повторюваність та звуженість варіатив мотивів і сюжетних ліній. Їхня подібність, яка, у свою чергу, призводить до синкретизму, пояснюється стратегією письменника реалізувати саме автопроекцій. А втім, Т. Бернгард відходить від прозорої декларації своїх вдаючись до їхнього маскування під камуфляжем іронічно-дистан розмислів про долю людини і світу. З огляду на це його наративна техніка з парадоксальними сюжетами, сатирично-гротескними ситуаціями, карикат негативними образами, метафоричними символами, гіперболічною характерів, алогічною побудовою речень.

Складається враження: використання з боку Т. Бернгарда у модифікаціях мотивів смерті, хвороби, страху, ненависті, розпачу, безсенсовності існування сучасного суспільства, пошуку свого "Я" – це прагнення поділитися реципієнтом власними болями, виплюснути на папір від'ємні емоції задля порятунку зі собою й водночас безкомпромісного поквитування з антагоністичним світом. "У процесі взаємодії індивідуальностей автора та реципієнта, – аргументовано підкреслює Олена Єременко, авторка змістовної монографії "Літературний образ у силовому полі синкретизму", – співпереживання художньому образу свідомість перетворює життєві переживання через подібного собі, очищує їх. Очищення (катарсис) знаходить своє переживання в тому, що співпереживання художньому образу вносить в інтимну емоцію ті властивості, якими воно наділене – довільність, контрольованість, керованість тощо. Крім того, при взаємодії художньої та повсякденної житейської емоції остання відкидає окремі елементи, що в процесі художнього співпереживання герою заперечуються, і збагачується іншими, що превалюють" [1, 58]. Звісно, особистий життєвий матеріал австрійського письменника, підпорядкований відповідній формі викладу й взаємодії жанрово-композиційних елементів, не завжди виакцентовує ті побутові та соціологічно-психологічні ситуації, які були б близькими та доступними для його потенційного читача. У цьому зв'язку ілюстративною є збірка малої прози "Події" ("Ereignisse"), яка вийшла друком 1969 року у Берліні [6].

Книжка "Події" Томаса Бернгарда містить тридцять один текст. Примітні назви "Двоє молодих людей" ("Zwei junge Leute"), "Дівчина" ("Das Mädchen"), "Сорокалітній" ("Der Vierzigjährige"), "Касир" ("Der Kassier"), "Віолончелістка" ("Die Cellistin"), "Землевласник" ("Der Großgrundbesitzer"), "Die Schwester des Pfarrers" ("Сестра пастора"), "Актор" ("Der Schauspieler"), "Декілька тіней" ("Mehrere Schatten"), "Президент" ("Der Präsident"), "Професор" ("Der Professor"), "Маляр" ("Der Anstreicher"),

"Листоноша" ("Der Geldbriefträger"), "Шляхобудівник" ("Der Streckenarbeiter"), "Шинкар" ("Der Gastwirt"), "Машина" ("Eine Maschine"), "Юнак" ("Der junge Mann"), "Зразкові учні" ("Der Vorzugsschüler"), "Дужчі" ("Stärkere"), "Канцелярист" ("Der Kanzlist"), "Сажотрус" ("Der Rauchfangkehrer"), "Чередник" ("Der Viehtreiber"), "Власниця тютюнової крамниці" ("Die Trafikantin"), "Шкільний директор" ("Der Schuldirektor"), "Диктатор" ("Der Diktator"), "У владній резиденції" ("Im Herrschaftssitz"), "Ризничий" ("Der Sakristan"), "Управителька власниці ферми" ("Die Verwalterin der Gutshofbesitzerin"), "Декілька людей" ("Ein paar Menschen"), "Митник" ("Der Zöllner"), "Уцілілий занотовує" ("Der Überlebende notiert"). Упадає в око показово приземлений спосіб автора давати заголовки оповіданням. Він керується при цьому чітким мірилом, висуваючи на передній план соціальні ознаки своїх персонажів: рід занять або трудової діяльності (митець, урядовець, духівник, підприємець, політик, робітник, учень, професор), статево-вікова диференціація (юнак, дівчина, сорокалітній), родинні зв'язки (сестра), екзистенціальний вимір буття (уцілілий). Цим підкреслюється універсалізм загальнолюдських проблем особистості в умовах суспільства, що трансформується. Останні творять ґрунт для чину як норми моральної дезорієнтації у спробах адаптації до викликів і загроз навколишнього середовища. Таким чином, уся збірка "Події" увиразнює обрамлення почуттів людини, позначених умовністю образного відтворення внутрішнього світу "Я–особи". Індивідуальні особливості діючих осіб, які служать ілюстрацією протидіючої логіки світосприйняття, асоціативно переносяться на актуальні типові явища сучасного суспільства.

У відповідності до моделі Бернгардового художнього світу у текстах перетинаються і взаємодіють – на рівні категоріальних ознак – дійсне й уявне, логічне й абсурдне, буденне й драматичне, стабільне й змінне, особистісне й універсальне, одиничне й загальне. Його герої, марно намагаючись віднайти сенс життя у сповнених суперечностей буднях, діють у вимірах цих антиномій. Тут доречними видаються слова такого визначного мислителя, як Семен Франк (1877–1950): "Шукати належного смислу життя у якійсь справі, у здійсненні чогось, означає впадати в ілюзію, ніби людина сама може створити смисл свого життя... Фактично це значить боягузливо й недомислено ховатися від усвідомлення безглуздості життя, утоплювати це усвідомлення у метушні по суті настільки ж безглуздих турбот і клопотів. Чи дбає людина про багатство, славу, кохання, про шматок свого хліба на завтрашній день, чи дбає вона про щастя та спасіння всього людства – її життя однаково безглузде; тільки в останньому випадку до загального безглуздя докладається ще облудна ілюзія, силуваний самообман" [3, 41]. Справді, зіткнення з облудною дійсністю перетворює персонажів Т. Бернгарда на носіїв закоренілих фобій у різних модифікаціях. У свою чергу, непереборні нав'язливі страхи породжують появу екзистенційних візій як засобу потенційного психологічного звільнення від кризи. Обсяг творів, більшість з яких не виходять за межі однієї сторінки, зумовила розгортання кризового стану у текстовій структурі у прискореному ритмі. Звідси – характерні риси стилю Т. Бернгарда у малій прозі:

концентрованість і згущеність висловлювань; максимальна виваженість [illegible] слів та образів; гіперболізація подій, ситуацій, фактів і явищ суспільного життя.

Тенденція до граничної редукції та концентрації позначилася, у першу чергу, на мовно-образних засобах. Письменник порушує регулярний порядок [illegible] реченні з метою надання фразі особливого стилістичного забарвлення, утримується від коментарів-пояснень, уникає вишуканої словесної орнаментації. Свій вибір він зупиняє на окресленнях з потужним емоційно-експресивним зарядом. Прагнучи досягти експресивності, яка б відповідала його творчим задумам, Т. Бернгард об'єднує короткі наративні форми у своєрідні цикли на матеріалі текстового корпусу, що міститься на сторінках книжки "Події". Зразки малої прози цієї збірки не мають безпосереднього взаємозв'язку на рівні сюжетних ознак. Однак їхнє структурно-композиційне вирішення, змістово-тематичне наповнення формує підґрунтя для окреслення текстового концепту книжки як цілісного явища. Комбінації з авторських рефлексій базуються на віддзеркаленні стосунків людини в межах притлумленої зовнішніми та внутрішніми чинниками самореалізації. Т. Бернгард, відштовхуючись від особистого досвіду, незмінно проектує їх на чіткі морально-етичні орієнтири. Вони спонукають реципієнта спростовувати декларативні ілюзії, що відводять людину від життєвих клопотів. З-під пера австрійського письменника такі тривоги постають у пов'язі з докорінними змінами у поведінці особистості внаслідок конфронтації з загальноприйнятими світоглядними установками. Моральною розтлінністю просякнуті усі сфери життя – соціальна, політична, культурна, громадська. Не оминула зіпсутість і міжстатеві взаємини, зображенню яких Т. Бернгард відводить центральне місце у збірці "Події". Це стосується таких оповідок, як "Дівчина", "Віолончелістка", "Власниця тютюнової крамниці", "Двоє молодих людей", "Сорокалітній", "Касир".

Кохання як істотний природний прояв духовних прагнень особистості піддається у названих творах випробуванню невротичними, хворобливими розладами. Так, в оповідці "Віолончелістка" головна героїня, хоч і усвідомлює неприйнятність для неї зв'язку з партнером, не в змозі зійти з бездуховного шляху: "Die Cellistin weiß, zwischen ihr und dem Operettenkapellmeister ist nur der Ekel. Trotzdem schlüpft sie jeden Tag zur gleichen Stunde durch die Tür seines Zimmers und in sein Bett. Das Übel der Dreißigjährigen hat von ihr Besitz ergriffen und so sehr sie sich dagegen wehrt, der Prozeß ihrer Zerstörung schreitet unaufhaltsam fort. Unter dem Dach des Konservatoriums spielt sie die unaufhörlichen Sonatensätze, in die sie wie ein Tier hineinstürzt, um sie zu zerreißen"[2] [4, 199]. Своє нервове збудження вона – доведене до відчаю – виміщує, розтрощуючи улюблений інструмент. У цілому в описах еротичних сцен переважають акценти, які підкреслюють анімальне, біологічне в інстинктах людини. Тут можна вести мову про своєрідне продовження традиції в

[2] "Віолончелістка знає: між нею і капельмейстром оперети – тільки огида. Тим не менш, вона щодня прошмигує повз двері його кімнати до його ліжка. Недуга тридцятилітніх оволоділа нею і, як би вона їй не опиралася, процес її руйнування просувається неспинно вперед. Під дахом консерваторії вона награє нескінченні сонатні пасажі, в яких вона вдирається, мов тварина, щоб розірвати їх". – *Переклад І.З.*

австрійській літературі, яку ще у другій половині XIX століття заклав уродженець Львова Леопольд Ріттер фон Захер-Мазох (1836–1895), зокрема, циклом новел "Заповіт Каїна" ("Das Vermächtnis Kains", 1870–1877). І все ж, за різноманітними втіленнями збочення, ницості, відхилення від норми у текстових структурах Т. Бернгарда проступає не стільки еротичне дійство, скільки глибокий суспільний підтекст. Ідеться про гіпертрофоване представлення соціально-психологічних типів новітньої доби, що характеризується послабленням емоційного сприйняття реальності, огульним збайдужінням до потреб і проблем ближнього.

У цьому плані показовим є оповідка "Машина". Тлом для розгортання макабричних подій є заводське приміщення, де працівниці обслуговують на конвеєрі гільйотину для порізки гуми. Будучи чутливим до суспільних настроїв, письменник застерігає від надмірної ідеалізації цивілізаційного поступу. Щоправда, змістові відтінки щодо згубного впливу техніки на духовність людини не позначені категоричністю та безапеляційністю. Натомість автор констатує значеннєві парадигми, що завуальовано розкривають його власну позицію: "Die Maschine ist erst neun Wochen in Betrieb, und den Tag, an welchem sie der Fabrikleitung übergeben wurde, wird niemand, der bei dieser Feierlichkeit anwesend war, vergessen. Sie war auf einem eigens für sie konstruierten Eisenbahnwaggon in die Fabrik geschafft worden, und die Festredner betonten, daß diese Maschine eine der größten Errungenschaften der Technik darstelle. Sie wurde bei ihrem Eintreffen in der Fabrik von einer Musikkapelle begrüßt, und die Arbeiter und die Ingenieure empfingen sie mit abgenommenen Hüten"[3] [5, 211]. Коротка сцена закінчується тим, що у результаті нещасного випадку машина відрізає голову одній з робітниць. Але це не переривае плину автоматичних рухів її колеги, яка запакувала у картон частину тіла замість шматка гуми. Таким чином, застосовуючи принципи парадокса у показі зовні буденних ситуацій, Т. Бернгард цілеспрямовано звертає увагу свого читача на панорамність загостреного відчуття абсурдності. Воно, запанувавши свідомістю його героїв, нівелює будь-які проблиски гуманних переживань.

Усвідомлення абсурдності існування призодить, у свою чергу, до втрати внутрішньої рівноваги, а відтак – набирає обертів процес утвердження візій як "реальних", а не уявних конструкцій мислення. Саме у такому ключі реальне та ірреальне співіснують, приміром, у творі "Митник". Персонаж утрачає здатність орієнтуватися в навколишній дійсності, бо його поглинає створений підсвідомістю уявний світ з власними абстракціями: посаджені на території митниці дерева сприймаються ним як воїни ворожої армії, яких він повинен знищити пострілами. Наратор ховається за репрезентованим світом, висуваючи на передній план оповідувані епізоди. Своєрідність світобачення зумовили певну мозаїчність та роздрібненість зображення. Проте точними штрихами Т. Бернгарду вдалося у збірці

[3] "Машина введена в експлуатацію щойно дев'ять тижнів тому і ніхто з тих, хто був присутній на цій урочистості, не забуде той день, коли її передали адміністрації заводу. Вона була доставлена на завод у спеціально сконструйованому для неї залізничному вагоні і оратори наголосили, що ця машина являє собою одне з найбільших досягнень техніки. Її прибуття на завод супроводжувала музичними привітаннями капела, а робітники та інженери зустріли її зі здійнятими капелюхами". – *Переклад І.З.*

малої прози "Події" розкрити образ людини, яка балансує між створеним суспільством ситуацією та виписаною з уяви дійсністю.

Література

1. Єременко О. В. Літературний образ у силовому полі синкретизму : на матеріалі укр прози другої половини XIX – початку XX ст. / О. В. Єременко. – К. : Вид. "Євшан-зілля", 2008. – 336 с.
2. Зимомря І. Ідентифікаційні параметри малої прози Томаса Бернгарда : репрезентація біографізму / Іван Зимомря // Наукові записки Тернопільського національного університету ім. В. Гнатюка. Серія : Літературознавство : збірник наукових праць з нагоди 60 річчя доктора філологічних наук, професора Миколи Ткачука ; [за ред. Н. Поплавської] Тернопіль : ТНПУ, 2009. – Вип. 27. – С. 424–430.
3. Франк С. С нами Бог / Семен Франк. – Москва : АСТ, 2003. – 752 с.
4. Bernhard T. Die Cellistin / Thomas Bernhard // Thomas Bernhard. Erzählungen, Kurzprosa [hrsg. von Hans Höller, Martin Huber, Manfred Mittermayer]. – Frankfurt am Main : Suhrkamp, 2003. – S. 199.
5. Bernhard T. Eine Maschine / Thomas Bernhard // Thomas Bernhard. Erzählungen, Kurzprosa [hrsg. von Hans Höller, Martin Huber, Manfred Mittermayer]. – Frankfurt am Main : Suhrkamp, 2003. – S. 211.
6. Bernhard T. Ereignisse / Thomas Bernhard. – Berlin : Literarisches Colloquium, 1969. – 43 S.

Анотація

У статті висвітлюється питання достосованості змістового коду крізь призму його інтерпретації у текстових структурах малої прози австрійського письменника Томаса Бернгарда (1931–1989).

Ключові слова: австрійська література, мала проза Томаса Бернгарда, генологічна парадигма, проблеми рецепції, інтерпретація тексту.

Аннотация

В статье исследуется вопрос приспособления содержательного кода сквозь призму его интерпретации в текстовых структурах малой прозы австрийского писателя Томаса Бернгарда (1931–1989).

Ключевые слова: австрийская литература, малая проза Томаса Бернгарда, генологическая парадигма, проблемы рецепции, интерпретация текста.

Summary

In the article the short stories of the Austrian author Thomas Bernhard (1931–1989) are examined through the prism of the content interpretation.

Keywords: Austrian literature, short stories of Thomas Bernhard, genological paradigm, problems of reception, interpretation of text.